

אלטרנטיבה

מחיר: תרומת סולידריות ★ גיליון 4 – יוני 2013 ★ الوحدة Edinство אחדות

מכיכר טקסים לכיכר פריז: מאבק בהון ובשלטון

ביום שבת האחרון (8 ביוני 2013), התכנסו אנשי שכונות ופעילים מירושלים, תל אביב, באר שבעוערים נוספות, כ-500 איש, לצעדה אל עבר בית ראש הממשלה בירושלים. ההפגנה נתקלה בדיכוי אלים מצד מאות השוטרים במקום, אשר דרסו פעילים, הפעילו אלימות בעיקר כנגד נשים, ועשו שימוש אלים בפרשים כדי לפצל את המפגינים ולהכניס אותם לתוך "מכלאה" אל מול כיכר פריז. על רקע מחאת קיץ 2011, גודל ההפגנה ויחס המשטרה אליה מראים כי הציבור איבד את האמון בהפגנות ראווה מנומסות המנוצלות על ידי המפלגות הגדולות. המטלה הניצבת בפנינו כעת היא להרחיב מעגלים, למשוך חלקים נרחבים יותר מהציבור לעבר פעולה ישירה נגד השלטון – באמצעות הפגנות, שביתות כלליות, השתלטויות ופגיעה בבסיס השיטה.

צילום: טלי מאיר

לפיד רק מדגימה ומחדדת את חוסר היכולת להביא לשינוי אמיתי ומהותי באמצעות המוסדות של ה"דמוקרטיה" הקפיטליסטית, ואת המידה שבה המפלגות הפרלמנטריות כבולות לאינטרסים הפוליטיים והכלכליים שעומדים מאחוריה.

לוקח בחשבון את צרכיה של האוכלוסייה העובדת והענייה באיסטנבול.

ובינתיים אצלנו...

אל מול הגזרות החדשות של הממשלה, שב ועולה הצורך במאבק והתארגנות ישירה נגד השיטה. ההפכפכות של

ההתקוממות הבטורקיה בשבועיים האחרונים אינה רק במחאה על הריסת פארק גזי באיסטנבול והתוכנית לבניית קניון במקומו. היא אינה רק על האלימות הברוטלית של השוטרים כנגד המפגינים. ההמונים בטורקיה מתקוממים כנגד הממשלה ה"דמוקרטית", שמייצגת את האינטרסים של ההמונים רק על הנייר, אוסרת ורודפת אחר מתנגדי משטר, וכנגד "הנס הכלכלי" הטורקי – שהוא אולי נס עבור בעלי ההון, אך לא בשביל העובדות והעובדים בטורקיה, ואינו יכול להיות כזה כל עוד הכלכלה מנוהלת על ידי ובעבור אליטה קפיטליסטית. התוכנית להריסת הפארק ובניית הקניון, מראה את סדרי העדיפויות שלה שלטון ששמים רווחיות של ההון לפני רווחת התושבים, ומשקפת תהליך של ג'נטריפיקציה שאינו

וולונטריזם ומיתוס ההסכמה

גיא מור

לכל אחד מהצדדים המסכימים. וישנה הסכמה כפויה, הנכפית על ידי צד אחד על האחר, ומקובלת על ידי האחרון מתוך צורך טהור; למעשה, אין היא כלל בגדר הסכמה; אין היא אלא כניעה לצורך. למרבה הצער, רובן הגדול של מה שמתוארות כיום כהסכמות משתייך לקטגוריה זו האחרונה. כאשר עובד מוכר את עבודתו למעביד ויודע היטב שחלק מערכו של התוצר יילקח שלא בצדק על ידי המעביד; כאשר הוא מוכר אותה ללא אף הערובה הקטנה ביותר שיועסק אף כדי שישה חודשים רצופים, הרי שזה לעג מצער לכנות זאת הסכם חופשי.»

אנלוגיה פשוטה ביותר שממחישה את הכשל במיתוס ההסכמה היא זו של שודד ברחוב. השודד מתנפל על עובר אורח בסמטה חשוכה, מכוון לעברו אקדח ומציע בפניו שתי אפשרויות: «את הארנק או את החיים שלך!». עובר האורח רשאי לבחור בין שתי האפשרויות שהציע לו השודד, אך אלו הן רק האפשרויות

ליצור חברה חופשית שתתבסס על שיתוף פעולה חופשי בין בני אדם וקהילות. אך וולונטריזם, הן כגישה ביקורתית לחברה הקיימת והן כעקרון מפתח לחברה עתידית, אינו מספיק כלל. התפיסה «או הסכמה, או כפייה» שנשמעת מפייהם של תומכיו, משמיטה אפשרות חשובה וסבירה ביותר, בייחוד בחברה המעמדית בה אנו חיים – הסכמה שבכפייה. זוהי הבחנה טריוויאלית למדי, אך היא מהותית לאופן שבו יש לתפוס את המושג «הסכמה», ולבעיות באופן שבו וולונטריזם תופס מושג זה. במילותיו של קרופוטקי:

«קיימים שני סוגים של הסכמה: ישנו הסוג החופשי שנעשה באמצעות הסכמה חופשית, כבחירה חופשית בין דרכים שונות הפתוחות באופן שווה

וולונטריזם זה טוב, אך לא מספיק. מהי הסכמה? אין לעניינו ערך פרקטי רב במאמץ לענות על השאלה הזו בכובד ראש מוגזם. פרשנות מצמצמת, התואמת את הגישה הוולונטריסטית, היא שהסכמה היא תוצר של בחירה באפשרות אחת מבין מספר אפשרויות קונקרטיות. כך, ניתן לומר כי הבחור מביע הסכמה לאפשרות בה בחר, שכן תמיד ישנן אפשרויות חלופיות בהן ניתן לבחור. ניתן לומר בצדק שפרשנות זו אינה מבחינה בין הסכמה לבין סתם בחירה, אך טיעון זה אינו יכול להוות ביסוס לוולונטריזם – זהו למעשה הטיעון של מבקריו.

אכן, חברה חופשית חובה שתהיה מושתתת על הסכמה רחבה ככל שניתן. במובן זה, האנרכיזם הוא וולונטריסטי – הוא מבקש

בשנים האחרונות, רבים יותר וביותר מקרב תומכי הקפיטליזם וכלכלת לסה-פר (או שוק «חופשי») מקדמים תפיסה «וולונטריסטית» (voluntaryist), שמעלה על נס את עיקרון ההסכמה ומציבה אותו כיסוד לקיום חיי החברה והכלכלה תחת הקפיטליזם. תפיסה זו, כך סבורים מרבית האנרכיסטים, מעלה בעיות וכשלים רבים, וביניהם הכרתה בזכויות הרכוש אך לא בזכויות יסוד של בני אדם, הכרתה בחופש רכוש אך לא בחירות לבני האדם מרודנותו של הרכוש הפרטי.

קטע זה יתמקד בבעיה פשוטה ביותר, אך אחת החיוניות להבנה למה אנרכיסטים אינם מסתפקים בוולונטריזם: מיתוס ה«הסכמה» בוולונטריזם. או במילים אחרות: למה

ריאיון עם אנרכיסט מצרי

אך אני מאמין שהם איבדו כל פופולריות שהייתה להם ברחובות.

ש. מה אתה יכול לומר לגבי ארגוני שמאל אחרים במצרים, כגון «הסוציאליסטים המהפכניים» (לדוג' גיגי איברהים), תנועת ה-6 באפריל וכו'? מהם היחסים שלכם איתם?

ת. לגבי «הסוציאליסטים המהפכניים» אני יכול לומר שהם אופורטוניסטים טהורים. קשריהם הקרובים עם האחים המוסלמים, תמיכתם במורסי בבחירות לנשיאות, שיתוף הפעולה שלהם עם חמזון, תנועת נוער המקורבת לאחים המוסלמים, גורמים לנו להיות חשדניים ביותר כלפיהם. בכל הנוגע לקשרים אישיים אין לנו דבר איתם. אותו הדבר חל בקשר לשמאלנים אחרים במצרים שרואים אותנו כרדיקלים מאוד. תנועת ה-6 באפריל אינה תנועת שמאל, הם מקדמים את עצמם כתנועה ללא אידיאולוגיה.

ש. מהן המטרות המיידיות שלכם? איך אתם רואים את העתיד של המהפכה?

ת. מטרותינו המיידיות הן: חיזוק הפרקטיקה האנרכיסטית במצרים, קידום איגודי עובדים אנטי-סמכותניים. אנו מאמינים שהמשבר הכלכלי עוד יחריף ושאלנו נראה אי-שקט נוסף בקרב האוכלוסייה. אך ללא מי שיאתגר באמת את התפקיד של האחים המוסלמים הם ימשיכו להישאר בשלטון, אפילו אם כברוז צולע ללא כל אחיזה אמיתית על הארץ.

ש. איזו מין חברה אתה מדמין עבור העתיד?

ת. חברה חירותנית חברתית המבוססת על קומונות ומועצות עובדים.

ש. איך אתה מעריך את התוצאות של האביב הערבי של 2011, כגון המהפכה הלבנה ומלחמת האזרחים בסוריה? מדוע העובדים לא הגשימו את מרבית מטרותיהם?

ת. אנו רואים את מה שמכונה האביב הערבי כאבן ענקית הנזרקת לתוך אגם שעומד חסר תנועה. זה נתן לאנשים את התקווה למרוד כנגד עריצות. הם יכולים להתנגד לממשלות ולהפיל אותן. זה הביא קרן אור לתקופה ארוכה של חושך, ואנו מאמינים שראינו רק את ההתחלה, זה רחוק מלהסתיים. התוצאות העלוכות שאנו רואים כעת הן הפירות של דלות רעיונית ממושכת, שיפשוטו ובוגדנות של השמאל המרקסיסטי באזור, והחזק של הפשיזם הדתי שנתמך על ידי המערב. אך אנו מאמינים בציבור ובוטחים בו לחלוטין בקידום המאבק קדימה לעבר שחרור אמיתי.

ש. האם יש קבוצות אנרכיסטיות במדינות ערביות אחרות? אתם בקשר איתם?

ת. קיימות קבוצות אנרכיסטיות בלבנון, ירדן, מרוקו, סוריה, ואנו בקשרים הדוקים עם התנועה במרוקו ובסוריה, אך פחות עם הירדנים.

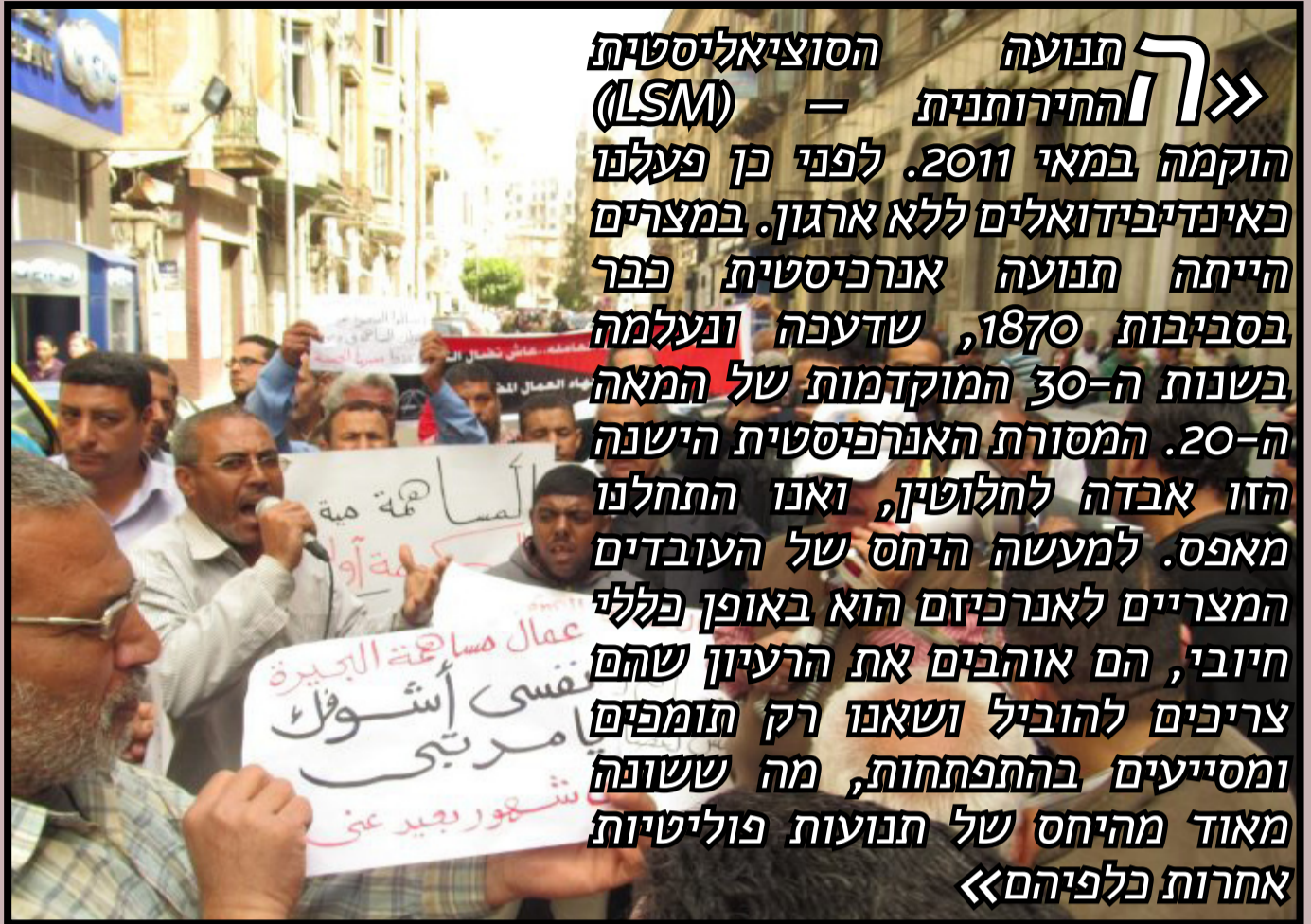
ש. עם מי אתם נמצאים בקשר מבחינה גלובלית? מה דעתכם על הבלאק בלוק האירופאי?

ת. אנו נמצאים בקשר עם קבוצות בצרפת, ספרד, שווייץ, קולומביה, שוודיה וישראל. אנחנו לא אוהבים את התדמית שנהפכה לסטריאוטיפ עבור אנרכיסטים, של אדם הלובש מסיכה שחורה ומשליך בקבוק תבערה. אנחנו לא נגד השלכת בקבוקי תבערה או אפילו דברים חזקים יותר, אך אנו מעדיפים גישה אחרת המתמקדת בהתארגנות ובניית בסיס יציב בקרב המעמדות העממיים.

ש. האם יש משהו שאתה רוצה לומר לאנרכיסטים ולקומוניסטים השמאליים בארצות אחרות?

ת. כן, אנו זקוקים לרעיונות ולמחשבות שלכם. אנחנו צריכים ללמוד על הניסיון והמתודות שלכם. אנחנו צריכים תקשורת טובה יותר אתכם. אנחנו צריכים לדעת יותר עליכם ולספר לכם יותר עלינו.

נערך באפריל 2013 עם יאסר עבדלקאוו, ע"י אחדות

תנועה הסוציאליסטית «החירותנית» (LSM) – הוקמה במאי 2011. לפני כן פעלו כאינדיבידואלים ללא ארגון. במצרים הייתה תנועה אנרכיסטית כבר בסביבות 1870, שדעכה ונעלמה בשנות ה-30 המוקדמות של המאה ה-20. המסורת האנרכיסטית הישנה הזו אבדה לחלוטין, ואנו התחלנו מאפס. למעשה היחס של העובדים המצריים לאנרכיזם הוא באופן כללי חיובי, הם אוהבים את הרעיון שהם צריכים להוביל ושאתם רק תומכים ומסייעים בהתפתחות, מה ששונה מאוד מהיחס של תנועות פוליטיות אחרות כלפיהם»

המדיה. הם סובלים ממחסור חמור בקאדרים פוליטיים, אפילו את החברים הנאמנים ביותר הם נאלצים להסיע ואפילו לשלם להם על מנת לקיים הפגנה גדולה. אין להם כל תוכנית או אפילו מושג מעורפל לגבי מה הם יעשו. בעיקרון הם נסמכים על מעמד הביניים ובייחוד מעמד הביניים המסחרי (בעלי חנויות, בעלי הון קטנים, אנשי עסקים קטנים וכו'), על אף שמנהיגיהם הם בעיקר בעלי הון גדולים, אפילו ברמה בינלאומית.

ש. כמה חזק הגורם הדתי בין המעמדות השונים? מהו אופיים של היחסים הבין-דתיים בין המוסלמים והקופטים?

ת. אני מוכרח לומר שהדת שיחקה תפקיד מעורב בחיי המצרים, שתמיד היו גאים להיות דתיים. זוהי אופנה וטרנד להיות דתי, אפילו אחד שעושה את כל החטאים שאדם יכול לבצע מוכרח להחשיב את עצמו אדם דתי ומסור ללא קשר לאיזה מעמד הוא משתייך. כמו תמיד, הדת משמשת להצדקת אי-צדק חברתי כביטוי לרצון האל. הקונפליקטים בין המוסלמים והקופטים מונעים בעיקר מסיבות כלכליות, למשל משפחה מוסלמית חזקה המנסה לשלוט באדמות של קופטים עניים; או שהם מונעים על ידי הממשלה עצמה המנסה לחסל כל תנועה או אי שקט בקרב הרמונים.

ש. מהי דעתך האישית בנוגע לדת? האם אתה תומך בתעמולה אתאיסטית, או מעדיף לתמוך במסורות חירותניות בתוך האסלאם?

ת. אני מסתכל על הדת כעל חלק מהמיתולוגיה האנושית באופן כללי, מודעות פרימיטיבית לעולמוניסיון אלמנטרי להסביר את העולם. כמובן שאני לא תומך בתעמולה אתאיסטית. זוהי אחת הטעויות ההיסטוריות של השמאל במצרים. ניתן היה בקלות להכפיש אותו כאויב האל ובתוצאה הוא היה מנותק מהמעמדות העממיים. באופן כללי אני מעדיף לעזוב את האסלאם לנפשו, לא לבקר אותו ולא לתמוך בו. כשהאנשים יהיו משוחררים כלכלית ופוליטית יהיה להם סיכוי לשחרר את עצמם מאותם מיתוסים ישנים.

ש. האם זה נכון שתפיסות שמאליות חזקות ביותר בערים הגדולות של מצרים התחזקה (קהיר, אלכסנדריה, סואץ), כאשר מצרים העליונה נשארת שמרנית?

ת. כן, זה נכון. מצרים העליונה היא שמרנית.

ש. איך הם הליברלים המצריים (כגון אל-בורעי)? האם יש להם תמיכה עממית משמעותית?

ת. הם... קשה מאוד לומר איך הם, כל עוד הם אומרים ועושים בעיקר כלום רוב הזמן, הם עדיין פופולריים בקרב מעמד הביניים הצעיר והתקשורת

השלישי הוא הברית בין ההון לצבא שעושה כל שביכולתה לשמר את מבנה הממשל של מובארק אך תחת הנהלה אחרת – האחים המוסלמים – שבלאו הכי היו חלק ממשל מובארק.

ש. באיזה כיוון משתנה הלך הרוח הציבורי? עד כמה נפוץ הכעס נגד האחים המוסלמים?

ת. הלך הרוח הציבורי השתנה באופן דרמטי נגד האחים המוסלמים, למעשה באופן מהיר ועמוק יותר משקיוו אפילו האופטימיסטיים ביותר. לא רק כנגד האחים המוסלמים אלא כנגד הפוליטיקאים המוסלמים באופן כללי. האחים המוסלמים איבדו ב-8 חודשים את מה שהם בנו ב-80 שנה.

ש. מהו המצב של תנועות העובדים, השביתות ואיגודי העובדים? האם יש ניסיונות כלשהם ליצירת מועצות עובדים (סובייטיים) כמו הסובייטיים הרוסיים של 1905 ו-1917? מהי הגישה שלכם לפעילות ותעמולה בקרב העובדים?

ת. תנועות העובדים המצרית פעילה מאוד. יש מתיחות גדולה בקרב העובדים במצרים. היו לנו יותר מ-500 שביתות גדולות בשנת 2012 לבדה, אך אלו מחולקות בין איגוד עובדים ממשלתי מושחת לבין איגודי עובדים עצמאיים מושחתים עוד יותר. בכל אופן מרבית העובדים המצריים אינם חברים בארגוני עובדים. הרעיון של מועצות עובדים עדיין נראה כל כך רחוק. אנו חולמים להגיע לשם בבוא היום. אנו תומכים בשביתות שלהם ומסייעים להם להתארגן, מעניקים השראה רעיונית ונותנים להם סוג מסוים של תמיכה תקשורתית באמצעות העיתון והפליירים שלנו. יש לנו שאיפה להקים איגודי עובדים אנטי-סמכותניים, אך ייקח לנו זמן להגיע לשם.

ש. מהו האופי של תנועת האולטרס? למה רעיונות של השמאל פופולריים בקרב האולטרס?

ת. האולטרס הם אוהדי כדורגל. לא יותר מזה. יש להם היסטוריה ארוכה של קונפליקטים עם המשטרה שתמיד הופכים לאלימים, אך ללא כל ליבה פוליטית. לא היה להם ביטוי במהלך החודשים הראשונים של המהפכה. אנחנו לא יכולים לומר שיש להם עמדה פוליטית אחת, רובם קרוב יותר לתנועות האסלאמיות, חלקם עשוי להיות קרוב יותר לשמאל. הסיסמאות של השמאל פופולריות בקרב האולטרס אפילו אם הם אינם תומכים בהן בפה מלא.

ש. כמה חזקים האחים המוסלמים? על אילו מנגנונים חברתיים הם נסמכים?

ת. במשך תקופה כל כך ארוכה חשבנו שהאחים המוסלמים הם ארגון מאוד חזק ועוצמתי. אך ברגע שהם עלו לשלטון גילינו שהערכנו אותם יתר על

ש. תספר לנו על המעורבות שלכם בשלב הראשון של המהפכה (ינואר-פברואר 2011)

ת. היינו מעורבים כאינדיבידואלים אך לא כתנועה באותו הזמן. למעשה באותה התקופה מרביתנו חשבנו שאנו האנרכיסטים היחידים במצרים.

ש. מה המבנה החברתי והגיל של החברים בארגון?

ת. מרבית החברים מתחת לגיל 30, רובם עובדים או סטודנטים המגיעים ממשפחות ממעמד העובדים.

ש. איך אתם פועלים בקרב האוכלוסייה? מה תפקיד האינטרנט, עיתונות, הפגנות וכו'?

ת. אנו מסתמכים הרבה על פלאיירים פשוטים, דפי A4 בצבע אחד. אנו מדפיסים מספר פמפלים פשוטים, וכמו כן את העיתון החודשי שלנו (4 דפי A3). אנחנו כמובן משתמשים באינטרנט על מנת להפיץ את נקודת המבט שלנו ואת הרעיונות שלנו אך אנו יודעים שרוב העובדים לא משתמשים הרבה באינטרנט, ולכן אנו מוכרחים להגיע אליהם באמצעות פלאיירים ובאנרים. אנו מצטרפים לרוב הפגנות העובדים עם הדגלים והבאנרים שלנו בניסיון ליצור פרקטיקה אנרכיסטית.

ש. אם זה אפשרי, תספר לנו על המבנה הפנימי של הארגון ועל האופן שבו אתם ממנים את הפעילויות שלכם.

ת. אנו מתפקדים כקבוצה אחת. אספה ציבורית – אפילו באמצעות תוכנות צ'ט – היא האופן שבו אנו פועלים בתנועה. אין לנו עדיין מבנה פנימי, ולא היה לנו צורך באחד עד עתה. אנחנו מממנים את הפעילויות מכל מה שאנחנו יכולים לחסוך מההכנסות האישיות שלנו. קיבלנו מספר פעמים תרומות קטנות מידידים של התנועה.

ש. מה אתה יכול לומר על הכוחות החברתיים שפועלים במסגרת המהפכה?

ת. ישנם שלושה כוחות חברתיים עיקריים הפועלים כחלק מהתהליך המהפכני. הראשונים הם המעמדות העממיים שנרמסו על ידי המדיניות הכלכלית של משטר מובארק. הם ברובם כועסים ומוכנים להשתמש באלימות, אך חסרה להם נקודת מבט פוליטית ברורה או יעדים פוליטיים ממשיים. יש להם מושג מעורפל לגבי «צדק חברתי» ובאופן כללי הם מקורבים לשמאל אך אינם תומכים בו במובהק. הכוח השני הוא מעמד הביניים שמוצא על ידי רוב התנועות והמפלגות הפוליטיות, בייחוד הבורגנות המסחרית שחלקה שואף לדמוקרטיה ליברלית אך באותו הזמן מושפע מהלאומיות והקיצונות האסלאמית. הכוח

«וולונטריזם ומיתוס ההסכמה» המשך

הבולטות מכל. הוא יכול גם לפנות אל לבו של השוודד, להסביר לו למה זה לא מגיע לו; או שהוא יכול לנסות את מזלו ולהיאבק בו. מה שלא יבחר, הרי שהוא בחר באפשרות זו ולא באחרות מרצונו החופשי, ולפיכך (לפי הפרשנות שהוזכרה קודם) הסכים לה – השוודד לא כפה עליו אפשרות מסוימת. ברור לכל כי ההסכמה של הנשדד לוותר על הארנק בתמורה לחייו, לא מעניקה לגיטימציה לשוד – ספק אם ימצא מי שייטען אחרת. כל זה מראה לנו לא יותר משכאשר הנסיבות לעסקה אינן לגיטימיות, גם הסכמה לא תעניק לה לגיטימיות. ובחברה שאינה שוויונית, לבעל הכוח לעולם יהיה יתרון על פני החלש ממנו, גם אם לא יפנה אקדח אל הרקה שלו.

מבלי לבחון את הנסיבות שבהן מתקבלת הסכמה ואת התוכן שלה, אין בהסכמה כשלעצמה ערך רב, בייחוד בחברה הנשלטת על ידי אליטות כלכליות, והמדינה, באת כוחן. ולא מדובר רק באנלוגיות תיאורטיות אלא גם תופעות ומקרים אמיתיים בחייהם של עובדות ועובדים. הכלכלן «אנרכו»-קפיטליסטי וולטר בלוק נתן דוגמה טובה לכך במאמרו מ-1975 על התנועה לשחרור הנשים:

«סוג נוסף של צביטות או הטרדה מינית הם אלו שבין מזכירה והבוס שלה.

אף על פי שעבור אנשים רבים, ובייחוד אנשים רבים בתנועה לשחרור הנשים, אין הבדל אמיתי בין צביטות אלה לצביטות שמתרחשות ברחוב, העובדה היא שצביטות המתרחשות בין מזכירה והבוס שלה, אף שהם מעוררות התנגדות בקרב מרבית הנשים, אינן בגדר פעולה כפייתית [coercive action]. הן לא בגדר פעולה כפייתית כמו הצביטות שמתרחשות ברחוב כיוון שהן חלק מעסקת חבילה; המזכירה מסכימה לכל האספקטים של העבודה כשהיא נכנסת אליה ובייחוד כשהיא מסכימה להישאר בה. [...] אם היא ממשיכה לעבוד במקום שבו היא מוטרדת, זה יכול להיות רק בגדר דבר וולונטרי.»²

כמובן שאנרכיסטים אינם יכולים להסכים לכך, ויש לקוות כי מרבית הוולונטריסטים כיום דוחים את המסקנה המבחינה של בלוק. אך היא ממחישה היטב את הלוגיקה המצטרפת של הוולונטריזם הקפיטליסטי ואת הבעיה שתוארה (ויש לזכור כי על פי בלוק, גם את הרחובות צריך להפריט).

בכלכלה הקפיטליסטית, בעל ההון מחויב לנצל את עובדיו ולהפיק מהם ערך-עודף – אחרת לא יוכל להפיק רווח ולעמוד בתחרות עם שאר בעלי ההון. העובד, מצדו, נאלץ

כאלה שבהן בעל הכוח מנצל את יתרונו על פני המוחלש. בחירה בין שתי רעות חולות היא לא הכרחית ולא רצויה כאשר קיימת אלטרנטיבה אמיתית לניצול ולרעב גם יחד – מהפכה חברתית אמיתית, חירותנית ודמוקרטית.

¹Peter Kropotkin, «Anarchist Communism» in Anarchism: A Collection of Revolutionary Writings, p. 69

²Walter Block, «On the Women's Liberation», The Libertarian Forum Vol. 9, September 1975 http://mises.org/journals/LF/1975/1975_09.pdf

למכור את כוח עבודתו לאחד מהמעסיקים הזמינים, או להסתכן ברעב, אובדן קורת הגג, ניתוק מהחשמל ומהמים וכו'.

קשה שלא להזדעזע, למשל, מהתנאים בסדנאות היזע (sweatshops) במדינות העולם השלישי. למזדעזעים מצקצקים הוולונטריסטים בלשונם ואומרים: סדנאות היזע עדיפות הרי על פני האלטרנטיבות, אחרת העובדים לא היו מסכימים לעבוד בהן! לצורך העניין נניח שזה נכון. ייתכן שהעבודה בסדנת יזע במשך שעות רבות ביום ובתנאים ירודים, עדיפה לעובד על פני חיטוט בפחי אשפה. עדיף לו להיות מנוצל ולעבוד בתת-תנאים מאשר לגווע ברעב. אך העניין הוא לא לבחור בין שתי אפשרויות רעות. העניין היא ליצור חברה שבה הבחירה היא לא בין עבודת-שכר מנוכרת לגוועה ברעב.

כמובן, חברה אנרכיסטית תשאף לפעול ככל שניתן לפי הסכמה – זהו מרכיב יסודי בפוליטיקה ובתיאוריה האנרכיסטית. אך בחברה מעמדית, הנשלטת על ידי בעלי ההון, הסכמה לא תוכל להיות יותר מאשר מס שפתיים. כדי להעניק תוכן של ממש להסכמה, חובה לשנות את הנסיבות שבהן הסכמה מתקבלת – ורק בחברה שוויונית יוכלו אלה להיות נסיבות לגיטימיות, ולא

ששליטה על הנפט של המזה"ת תניב שליטה משמעותית בעולם-דוקטרינה זו דוקטרינה זו אופרטיבית עד לרגע זה ממש, ונשארה מוטיב מרכזי במדיניות.

לאחר מלחמת השנייה

במשך זמן רב במהלך תקופת המלחמה הקרה המדיניות הייתה מוצדקת באופן קבוע על-ידי איום הרוסים. זה היה, ברובו, איום דמויני. הרוסים ניהלו את האימפריה הקטנה שלהם בתואנה דומה, איום מן האמריקנים. עננים אלו הוסרו לאחר התמוטטות ברה"מ. עבור אלו אשר רוצים להבין את מדיניות החוץ האמריקנית, מקום מובן מאליו לבחון הוא מה שקרה לאחר שברה"מ נעלמה. זהו המקום הטבעי להסתכל עליו, וכתוצאה כמעט אוטומטית, אף אחד אינו מסתכל עליו. הנושא נידון בחשאי בספרות האקדמית, למרות שזה די ברור לאן צריך לפנות כדי לגלות את פשר המלחמה הקרה. למעשה, אם גם כן מסתכלים, מקבלים תשובות די ברורות. הנשיא באותו הזמן היה ג'ורג' בוש הראשון. מיד לאחר התמוטטות חומת ברלין, היתה «אסטרטגיה לאומית חדשה», תקציב ביטחון וכו'. הם חומר קריאה די מעניין. המסר הבסיסי הוא: דבר לא הולך להשתנות פרט לאמתלות. אז אנחנו עדיין זקוקים, הם אמרו, לכח צבאי עצום, לא להגן על עצמינו מההמונים הרוסים, שכן אלו נגזזו, אלא מפני מה שהם כינו «תחכום טכנולוגי» של כוחות העולם השלישי. כעת, אם הנך אדם מאומן היטב ומשכיל, בוגר הארוורד וכו', אינך אמור לצחוק כשאתה שומע זאת. ואיש לא צינך, למעשה, אני לא חושב שמישהו אי פעם דיווח על כך. לכן, הם אמרו, אנו מוכרחים להגן על עצמינו מן התחכום הטכנולוגי של כוחות העולם השלישי, ואנו חייבים לשמר את מה שכינו «בסיס תעשייתי הגנתי» – לשון נקייה לתעשיית היי-טק, אשר ברובה יצאה מן הסקטור הציבורי (מחשבים, האינטרנט, וכו'), תחת אמתלת המגננה.

בבוגע למזה"ת, הם אמרו, אנו מוכרחים לשמר את כוחות ההתערבות שלנו, רובם מכוונים כלפי המזה"ת. ואז מגיע ביטוי מעניין. אנו מוכרחים לשמר את כוחות ההתערבות אשר מכוונים כלפי המזה"ת, היכן שרוב האיומים על האינטרסים שלנו «לא יוכלו לנוח למרגלות הקרמלין». במילים אחרות, מצטערים רבות, שיקרנו לכם במשך 50 שנה, אך כעת כשהאמתלה נעלמה, נספר לכם את האמת. הבעיה במזה"ת היתה ועודנה מה שקרוי «לאומנות רדיקלית». רדיקלי משמעו עצמאי. זהו מונח שמשמעותו «אינו ממלא פקודות». לאומנות רדיקלית עשויה להיות מכל סוג. איראן היא מקרה טוב.

איום הלאומנות הרדיקלית

*** עמ' 4 ***

האימפריאליזם הפראי של ארה"ב

נועם חומסקי / מאנגלית: רועי בשה

בזמננו. יש ספר אקדמי גדול מאת ג'ון לואיס גאדיס, היסטוריון אמריקני בכיר, על שורשי דוקטרינת בוש. גאדיס מתאר באופן נכון וסביר את דוקטרינת בוש בתור צאצא ישיר של האסטרטגיה הגדולה של ג'ון קווינסי אדאמס. הוא טוען שזוהי תפיסה שרצה לאורך ההיסטוריה האמריקנית. הוא מהלל אותה; סובר שזו התפיסה הנכונה – שאנחנו מוכרחים לשמור על הביטחון שלנו, שהתפשטות היא הדרך לביטחון ואי אפשר באמת לקבל ביטחון כל עוד אינך שולט בהכל. אז אנחנו מוכרחים להתפשט, לא רק בהמיספרה, אלא בכל העולם. זוהי דוקטרינת בוש.

עד למלחמת השנייה, מבלי להכנס לפרטים, אף שארה"ב מזמן לפני-כן היתה המדינה העשירה בעולם, היא שיחקה מעין תפקיד משני בענייני העולם. השחקנית העיקרית בענייני העולם היתה בריטניה – אפילו לצרפת היתה זרוע יותר רחבה. מלחמת השנייה שינתה את כל זה. המתכננים האמריקנים בזמן מלחמת השנייה, המתכננים של רוזוולט, הבינו טוב מאוד מתחילת המלחמה שבסימנה תחזיק ארה"ב בכח אדיר.

בעוד שהמלחמה המשיכה, והרוסים שחקו את הגרמנים ופחות או יותר ניצחו בחזית האירופאית, היה זה מובן שארה"ב תהייה אפילו יותר דומיננטית. הם הכינו תכניות מפורטות לתמונת העולם שלאחר המלחמה. על ארה"ב היה להחזיק בשליטה מוחלטת באזור שיכלול את ההמיספרה המערבית, את המזרח הרחוק, את האימפריה הבריטית לשעבר, וכמה שאפשר מאירו-אסיה – כולל, באופן מכריע את הליבה המסחרית ותעשייתית שלה – מערב אירופה. זה היה המינימום. המקסימום היה כל העולם, וכמובן, אנו צריכים זאת למען הביטחון. בתוך איזור זה על ארה"ב היה להחזיק בשליטה ללא עוררין, והיתה מגבילה כל שאיפה ריבונית אחרת.

ארה"ב סיימה את המלחמה בעמדת שליטה וביטחון ללא כל שותפה בהיסטוריה. היה לה חצי מאוצרות העולם, היא שלטה בהמיספרה כולה, בחופי שני האוקיינוסים. השליטה לא היתה טוטאלית. הרוסים היו שם, ודברים מסויימים לא היו תחת שליטה, אך זה היה יקר להפליא. בדיוק במרכז היה המזה"ת.

אחד מיועציו הוותיקים והבכירים של הנשיא רוזוולט, אדולף א.ברל, ליברלי מוביל, ציין

עד להווה. האינדיאנים התחננו שהמתיישבים יבואו ויעזרו להם, והמתיישבים בטוהר-ליבם מילאו מצוות שמימיות לבוא ולעזור להם. הסתבר שעזרו להם בכך שהשמדנו אותם.

זה היה נחשב למאוד מבלבל. בסביבות שנות ה-1820, אחד השופטים מבית הדין העליון כתב על כך. הוא אמר שזה קצת תמוה שלמרות כל טוב-ליביו ואהבתו לאינדיאנים, הם נובלים ומתפרדים כמו «עלי הסתיו». והביצד זה ייתכן? שאל. רצון ההשגחה האלוהית «מעבר להבנה אנושית». זהו פשוט רצון האל. אין ביכולתנו לקוות להבין אותו. תפיסה זו – אשר נקראת «השגחתיות» – שאנחנו תמיד ממלאים את רצון האל, נשארה עד לרגעים אלו. יהיו אשר יהיו מעשינו, אנו ממלאים את רצון האל. זוהי מדינה מאוד דתית, מחוץ לספקטרום באמונה דתית. אחוז גבוה של האכלוסיה – אינני זוכר את המספרים המדוייקים, אך הם גבוהים – מאמין באופן מילולי בתנ"ך, וחלק מזה משמעותו תמיכה בכל אשר ישראל עושה, מפני שאלוהים הבטיח את הארץ המובטחת לישראל. אז אנו חייבים לתמוך בהם.

אותם אנשים – ריכוז משמעותי של תמיכה בכל מעשי ישראל – הם במקרה האנטישמיים הגדולים בעולם. הם גורמים להיטלר להראות די מתון. הם מצפים בבליין עיניים להשמדה הכמעט-מוחלטת של היהודים באחרית הימים. יש סיפור שלם על זה, אשר מאמינים בו, באופן מילולי, בצמרת השלטון – ככל הנראה אנשים כמו רייגן, ג'ורג' וו. בוש ואחרים. הוא מתחבר להיסטוריה המעין הקולוניאלית-התיישבותית של ציונות נוצרית – אשר קדמה בהרבה לציונות היהודית, והיא חזקה בהרבה. היא מספקת בסיס מוצק לתמיכה הרפלקסיבית בכל אשר ישראל עושה.

כיבוש השטח הלאומי היה סיפור די מבוער. זה היה ידוע לחלק מהדמויות היותר כנות, כמו ג'ון קווינסי אדאמס – אשר היה האסטרטג הדגול של ההתפשטות – התאורטיקן של «מניפסט הגורל» וכו'. בשנותיו היותר מאוחרות, הרבה אחרי שפשעיו הזועזועיים היו מאחוריו, הוא קינן על מה שקרא לו גורל ה«גזע חסר האונים של אינדיאנים, אשר אנו משמידים בחוסר רחמים ואכזריות נוראית». הוא אמר שזהו אחד החטאים אשר האל יעניש אותנו בעתים. עדיין מחכים לזה.

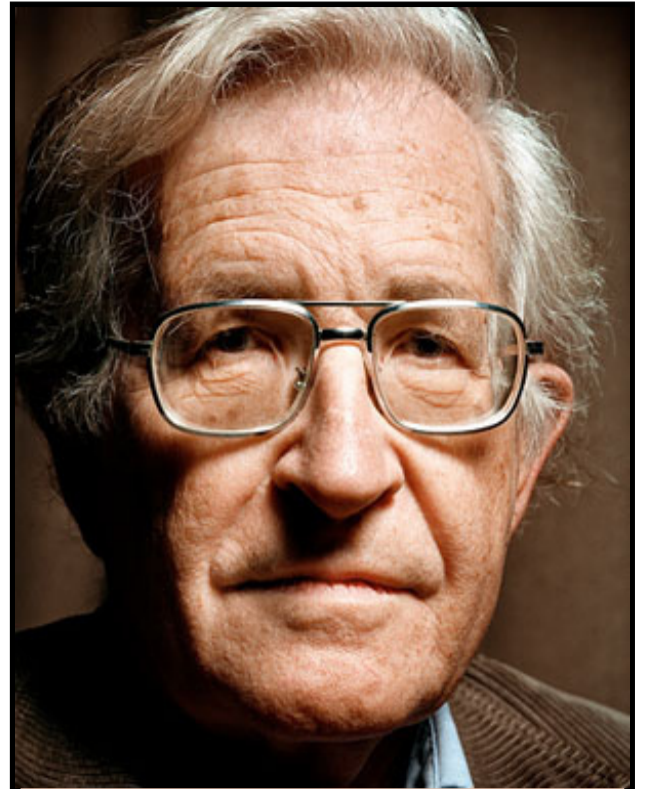
הדוקטרינות שלו עדיין מהוללות גם

זה מפתה לחזור עד ההתחלה. ההתחלה היתה מזמן, אך זה מועיל לחשוב על כמה מהיבטי ההיסטוריה האמריקנית, אשר השפיעו בצורה ישירה על המדיניות הנוכחית של ארה"ב במזה"ת. ארה"ב היא מדינה בלתי-רגילה בהרבה מובנים. זו אולי המדינה היחידה בעולם שנוסדה כאימפריה. היא היתה «אימפריה עוללית» – כפי שג'ורג' וושינגטון קרא לה – ולאבות המייסדים היו שאיפות רחבות. הליברטריאני ביותר מביניהם, תומס ג'פרסון, סבר שאימפריה – עוללית זו צריכה להתפרש ולהפוך למה שנקרא אז ה«קו"ממנו היבשת כולה תישב. בכך להיפטר מן ה«אדומים» – האינדיאנים – בכך שיגורשו או יחוסלו. על השחורים היה להשלח חזרה לאפריקה כאשר ימאס בהם הצורך, ועל הלטינים היה להעלים על-ידי גזע נעלה מהם.

כיבוש השטח הלאומי

היתה זו מדינה גזענית לכל אורך ההיסטוריה, ולא רק נגד שחורים. היה זה חזונו של ג'פרסון, והשאר פחות או יותר הסכימו איתו. כלומר זו חברה קולוניאליסטית-התיישבותית. קולוניאליזם התיישבותי הוא בהחלט הסוג הגרוע ביותר של אימפריאליזם, הכי פראי, מפני שהוא דורש את העלמת אכלוסיית הילידים. זה קשור, אני משער, לסוג הרפלקסיבי של תמיכה אמריקנית בישראל – גם היא חברה קולוניאליסטית התיישבותית. המדיניות שלה מהדהדת במידה מסויימת את ההיסטוריה האמריקנית. היא מעלה אותה באוב במובן מסויים. זה הולך אפילו מעבר לכך, מפני שהמתיישבים הראשונים בארה"ב היו פונדמנטליסטים דתיים, אשר ראו בעצמם ילדי ישראל, הממלאים מצוות שמימיות להתיישב בארץ המובטחת ולטבוח בעמלקים וכו'. זה כאן מעבר לפינה – המתיישבים הראשונים של מסצ'וסטס.

כל זה נעשה בטוב-לב עילאי. כך שלדוגמא, למסצ'וסטס (ה«מיפלאור», וכל העסק הזה) ניתנה האמנה שלה על-ידי מלך אנגליה בשנת 1629. האמנה הפצירה במתיישבים להושיע את אכלוסיית הילידים מסבל הפאגניות. ולמעשה, אם נתבונן בחותם-הגדול של «מושב המפרץ» של מסצ'וסטס, הוא מתאר אינדיאני אוחד בחץ המצביע מטה כסימן לשלום, ומפיו יוצאת מגילה עליה כתוב: «בואו הנה ועזרו לנו». זו אחת הדוגמאות הראשונות של מה שהיום נקרא התערבות הומניטארית. זה מאפיין מקרים אחרים

אברם נועם חומסקי הוא פרופסור אמריטוס לבלשנות במכון הטכנולוגי של מסצ'וסטס (MIT), הוגה דעות אנרכיסט ופעיל פוליטי המזוהה עם השמאל הרדיקלי ועם המאבק למען זכויות האדם. בעבודתו האקדמית הוא מייסד אסכולת הבלשנות הגרטיבית, והוגה היררכיית חומסקי, שהיא שיטת מיון של שפות פורמליות. חומסקי חקר וכתב רבות על מדיניות החוץ של ארה"ב, תפקיד התקשורת בתמיכה באינטרסים של הממשל ושל העסקים הגדולים, ועל המצב במזרח התיכון ו"המלחמה בטרור".

אז ב-1953 האיום האיראני היה לאומנות חילונית. לאחר 1978, הוא לאומנות דתית. ב-1953 הוא טופל על-ידי הפלת המשטר הפרלמנטרי והשמט דיקטטור שהולל רבות. זה לא היה סוד. לניו יורק טיימס, למשל, היה מאמר-מערכת אשר שיבח את הפיכת הממשל בתור "דוגמא מאלפת" למדינות קטנות אשר "משתגעות" מלאומנות רדיקלית ומחפשות לשלוט במשאבים של עצמן. זו תהייה דוגמא מאלפת עבורן: אל תנסו את השטויות האלו, בטח שלא באיזור אותו אנו צריכים למען שליטה על העולם. זו היתה 1953.

מאז ההפלה ב-1979 של העריץ שכפתה ארה"ב, איראן נתונה להתקפה מתמדת על-ידי ארה"ב- ללא מנוח. ראשית, קרטור ניסה להפוך את הפלת השאח מיד, על-ידי נסיון להצית הפיכה צבאית. זה לא עבד. הישראלים- למעשה השגריר, מאחר והיו יחסים חמים בין ישראל ואיראן תחת השאח, למרות שתיאורטית לא היו יחסים פורמאליים- ייעץ שאם נוכל למצוא קציני צבא שמוכנים לירות ב-10,000 אנשים ברחובות, נוכל להחזיר את השאח. זביגניו ברז'ניבסקי, היועץ לבטחון לאומי של קרטור, ייעץ באופן דומה. זה לא עבד. מיד ארה"ב פנתה לתמוך בסדאם חוסיין בפלישתו לאיראן- אשר לא היתה עניין של מה- בכך. מאות אלפי איראנים נטבחו. האנשים שכעת מנהלים את המדינה הם בוגרי מלחמה זו, ועמוק בתוכם ההבנה שכל העולם נגדם- הרודים, האמריקנים תמכו בסדאם חוסיין ובמאמץ להפיל את המדינה האיסלאמית החדשה.

לא היה זה עניין פעוט. תמיכת ארה"ב בסדאם חוסיין היתה קיצונית. פשעיו של סדאם- כמו רצח-העם "אנפל", טבח הכורדים- פשוט נדחו. ממשל רייגן דחה אותם או שהאשים אותם באיראן. לעיראק אף ניתנה פרווילגיה נדירה מאוד. זו המדינה היחידה פרט לישראל אשר ניתנה לה הפרוויילגיה של לתקוף כלי שיט של חיל הים האמריקני ולהתחמק מזה בחסינות

מלאה. במקרה הישראלי, היתה זו ה"ליברטי" ב-1967. במקרה של עיראק היתה זו ה"יו.אס.אס סטארק" ב--1987 כלי שיט אשר היה חלק מצי ארה"ב אשר הגן על ספינות מלחמה עיראקיות מפני איראן במהלך המלחמה. הם תקפו את הספינה בעזרת טילים צרפתיים, הרגו כמה עשרות מלחים, וקיבלו מכה קטנה על גב היד, אך לא- כלום מעבר לכך.

התמיכה האמריקנית היתה כה עזה שהם פחות או יותר ניצחו במלחמה למען עיראק. לאחר תום המלחמה, תמיכת ארה"ב בעיראק המשיכה. ב-1989, ג'ורג' בוש הראשון הזמין מהנדסי גרעין עיראקיים לארה"ב לשם אימון מתקדם בפיתוח נשק אטומי. זה אחד מאותם דברים קטנים אשר מושתקים מפני שכמה חודשים מאוחר יותר סדאם הפך לילד רע. הוא לא ציית לפקודות. מיד לאחר מכן באו סנקציות קשות וכו', עד להיום.

האיום האיראני

אפילו עד היום, מה שקוראים בספרות מדיניות החוץ ופרשנויות הוא שבעיית המדיניות העיקרית היתה ונשארה האיום האיראני. מהו בדיוק האיום האיראני? למעשה, יש לנו תשובה סמכותית לכך. היא יצאה לפני ממספר חודשים בהגשה לקונגרס על-ידי הדי.א.די (מחלקת הביטחון של ארה"ב) ומודיעין ארה"ב. הם מדווחים לקונגרס כל שנה על המצב הביטחוני הגלובאלי. לדיווחים האחרונים, מאפריל, מן הסתם יש חלק על איראן- האיום העיקרי. זהו חומר קריאה חשוב. מה שהם אומרים הוא, מה שלא יהייה האיום האיראני, הוא אינו איום צבאי. הם מדווחים שההשקעה הצבאית של

איראן די נמוכה, אפילו בסטנדרטים אזוריים, ובהשוואה לארה"ב, היא מן הסתם בלתי נראית- ככל הנראה פחות מ-2 אחוזים מההשקעה הצבאית שלנו. יתרה מכך, הם מדווחים שהדוקטרינה הצבאית של איראן מכוונת להגנה על הטריטוריה הלאומית, מתוכננת להאט פלישה באופן מספיק כך שפתרון דיפלומטי יהייה אפשרי. זוהי הדוקטרינה הצבאית שלהם. הם מדווחים שזה אפשרי שאיראן חושבת על נשק גרעיני. הם לא ממשכים מעבר לכך, אך הם אומרים שאם הם יפתחו נשק גרעיני, זה יהייה כחלק מאסטרטגיית ההרתעה של איראן במאמץ למנוע התקפה, תרחיש לא בלתי- סביר. הכח הצבאי המאסיבי ביותר בהסטוריה- כלומר, אנחנו- אשר הינו מאוד עויין כלפיהם, כובש שתי מדינות בגבולותיהם, ומאיים עליהם בפרהסיה במתקפה, כמו גם כפופתו הישראלית.

זהו הצד הצבאי באיום האיראני, כפי שדווח ב"איון הצבאי". אף על פי כן, הם מדווחים, איראן היא איום גדול מפני שהיא מנסה להרחיב את השפעתה למדינות שכנות. זה נקרא הפרת היציבות. הם מפרים את היציבות במדינות שכנות בניסיון להרחיב את השפעתם, וזו בעיה לארה"ב, מפני שארה"ב מנסה להביא ליציבות. כאשר ארה"ב פולשת למדינה אחרת, זה בכדי להביא ליציבות- מונח טכני בספרות של יחסים בינלאומיים, אשר משמעו צייתנות לפקודות ארה"ב. לכן, כאשר אנו פולשים לעיראק ואפגניסטן, זה על מנת ליצר יציבות. אם האיראנים מנסים להרחיב את השפעתם, לפחות למדינות שכנות, זה הפרת יציבות. כל זה מובנה לדוקטרינה האקדמית ולאחרות. אפילו ניתן לומר ללא לעג, כפי שעשה הפרשן הליברלי והעורך לשעבר של "חסי חוץ", ג'יימס צ'ייס, שארה"ב היתה מוכרחת להפר את היציבות בצ'ילה תחת איינדה על מנת להביא ליציבות, כלומר צייתנות לפקודות ארה"ב.

מהו טרור?

האיום השני של איראן הוא תמיכתה בטרור. מהו טרור? ניתנות שתי דוגמאות של תמיכת

הרשמי, או לשמוע את הדובר הרשמי שלהם, מרק רגב, והם מסכימים שבמהלך הפסקת האש לא נורתה רקטת חמאס אחת.

ישראל שברה את הפסקת האש בנובמבר 2008, כאשר היא פלשה לעזה והרגה שישה פעילי חמאס. אחר-כך נורו כמה רקטות, והתקפות הרבה יותר גדולות מצד ישראל. מספר אנשים נהרגו- כולם פלסטינים. חמאס הציע לחדש את הפסקת האש. הקבינט הישראלי שקל זאת ודחה את ההצעה, תוך העדפה להשתמש באלמות. לאחר כמה ימים באה המתקפה של ארה"ב/ ישראל על עזה.

בארה"ב ובמערב בכלל, זה מובן מאליו, אפילו על-ידי ארגוני זכויות אדם ודו"ח גולדסטון, של ישראל היתה זכות להשתמש בכך ולהגנה עצמית. היו ביקורות שהמתקפה היתה חסרת-פרופורציות, אך הן עניין משני, מפני שלישראל לא היתה בשום אופן זכות להשתמש בכך מלכתחילה. אין לך שום הצדקה להשתמש בכך אלא אם מיצית את האמצעים הדיפלומטים. במקרה הזה, ארה"ב וישראל לא מיצו אותם, הן סירבו אף לנסות אותם, אף שהיתה להן כל סיבה להאמין שהם יצליחו. הויתור של ישראל היתה הזכות להתקיף הוא פשוט מתנה מדהימה.

כל מקרה, לפי הדי.א.די (מחלקת הביטחון של ארה"ב) והמודיעין האמריקני, מאמצי איראן להרחיב את השפעתה, ותמיכתה בחיזבאללה ובחמאס, הם מהווים, בשביל ארה"ב ובנות-בריתה, את האיום האיראני.

חלק שני (אנגלית) שעוסק בישראל/פלסטין:

<http://www.zcommunications.org/u-s-savage-imperialism-part-2-by-noam-chomsky>

למה הצטרפתי לאחדות

אלכסי ק.

למרות שהתפישות האנרכיסטיות תמיד היו קרובות אליי, אף פעם לא העזתי לקרוא לעצמי "אנרכיסט". כיוון שמבחינתי, קיים הבדל גדול בין אנרכיזם וזרמים פוליטיים אחרים - אנרכיזם אינו סובל אדישות, ומי שאינו פעיל אינו יכול לכנות עצמו אנרכיסט. רוב הפעולות החברתיות בחיינו הן בעלות הקשר פוליטי ובניגוד לליברלים, מרקסיסטים ובעיקר לאומנים, אין לאנרכיסטים אפשרות לתמוך בדעות שלנו בתוך מסגרת מדינית, וכך לקבל סיפוק סימבולי בלבד לרצון לעמוד על תפישותינו. ככל שאנרכיסט פחות פעיל, כך הוא רק מאפשר קיום לדברים שנגדם נועד להילחם. אינני רוצה להגיד שזרמים אחרים לא דורשים פעולה, אלא שפעולה - ישירה ולא באמצעות חברי כנסת או מנהיגים כריזמטיים - היא עניין מרכזי באנרכיזם.

וכך הייתי הרבה שנים עד ש... לא קרה כלום בעצם, לא היה לי "הרגע הזה" ולא תובנה מיוחדת, שוטרים לא הרביצו לחברים שלי וקפיטליסטים לא הרסו את המשפחתי. פשוט הבנתי שהאידיאלים שבהם אני מחזיק מחייבים פעולה, ולא מאפשרים לעמוד מהצד בפני המצב החברתי והכיבוש. לגבי "אחדות?" להצטרף לקבוצת אנשים כל כך טובים ולהתחיל לפעול ביחד זה בין הדברים הכי קלים ונעימים שעשיתי בחיי.

איראן בטרור. אחת היא תמיכתה בחיזבאללה בלבנון, השניה היא תמיכתה בחמאס בפלסטין. מה שלא תחשבו על חיזבאללה וחמאס- אולי תחשבו שהן הדבר הכי גרוע בעולם- מה בדיוק נחשב הטרור שלהן? ובכן, ה"טרור" של חיזבאללה למעשה נחגג בלבנון כל שנה ב-25 למאי, יום החג הרשמי של לבנון המציין את סילוק הפלישה הישראלית משטח לבנוני בשנת 2000. התנגדות ולחימת גרילה של חיזבאללה לבסוף הכריחו את ישראל לסגת מדרום לבנון, אותו ישראל כבשה במשך 22 שנה, תוך הפרת הוראות מועצת הביטחון, עם שפע של טרור, אלימות ועינויים.

אז ישראל לבסוף עזבה, וזהו יום השחרור הלבנוני. זה מה שנחשב לעיקר הטרור של חיזבאללה. זוהי הדרך בה זה מתואר. למעשה, בישראל זה אף נחשב כתוקפנות. אפשר לקרוא בעיתונות הישראלית בימים אלו שדמויות מדרגה גבוהה טוענות שזו היתה טעות לסגת מדרום לבנון, מפני שזה מאפשר לאיראן לבצע "תוקפנות" כלפי ישראל, אשר אותה ביצעה עד שנת 2000 על-ידי תמיכה בהתנגדות לכיבוש הישראלי. זה נחשב תוקפנות נגד ישראל. הם נוהגים על-פי עקרונות ארה"ב, מפני שאנו אומרים את אותם הדברים. זה חיזבאללה. ישנם מעשים אחרים אותם ניתן לבקר, אך זהו עיקר הטרור של חיזבאללה.

פשע נוסף של חיזבאללה הוא שהקואליציה שמבוססת על חיזבאללה זכתה במיומנות בבחירות הפרלמנטריות האחרונות, למרות שבגלל המערכת הדתית של הקצאת מושבים, הם לא קיבלו את הרוב. זה הוביל את תומס פרידמן להזיל דמעות-אושר, כפי שהסביר, על נפלאות הבחירות החופשיות, בהן נשיא ארה"ב אובמה הביס את הנשיא האיראני אחמדינג'ד בלבנון. אחרים הצטרפו לחגיגה זו. תיעוד ההצבעות האמיתי מעולם לא דווח, למיטב ידיעתי.

מה בדבר חמאס? חמאס הפך לאיום רציני- ארגון טרוריסטי רציני- בינואר 2006, כאשר פלסטינים ביצעו פשע רציני מאוד. זה היה התאריך של הבחירות החופשיות הראשונות בכל מדינה בעולם הערבי, והפלסטינים הצביעו באופן השגוי. זה מיד היה בלתי-מקובל בארה"ב. בלי למצמץ, ארה"ב וישראל פנו באופן ציבורי לכיוון ענישה של הפלסטינים על פשע זה. ניתן לקרוא ב-ניו יורק טיימס בטורים מקבילים, מיד אחר-כך - אחד מהם מדבר על אהבתינו לדמוקרטיה וכו', ובדיוק לידו, על תבניותינו להעניש את הפלסטינים על אופן בחירתם בבחירות של ינואר. שום חוש של ניגודיות.

היה עונש רב לפלסטינים טרם הבחירות, אך הוא התמיר לאחר-מכן- ישראל הרחיקה לחתוך את זרימת המים לרצועת עזה הצחיחה. עד ליוני, ישראל ירדה בערך 7,700 טילים על עזה ושאר דברים אחרים. כל זה נקרא הגנה נגד טרור. אחר-כך ארה"ב וישראל, עם שיתוף פעולה של הרשות הפלסטינית, ניסו לבצע הפיכה צבאית להפיל את הממשלה הנבחרת. הם נהדפו, וחמאס לקח את השליטה. אחר-כך חמאס הפך לאחד ממובילי כוחות הטרור בעולם. יש המון ביקורת שניתן להפנות כלפיהם- הדרך בה הם מתייחסים לאבלוסיה שלהם, למשל- אך הטרור של חמאס קצת קשה לביסוס. הטענה הנוכחית היא שהטרור שלהם מורכב מרקטות מעזה, אשר פוגעות בערים בגבול ישראל. זה היה ההצדקה שניתנה למבצע "עופרת יצוקה" (הפלישה של ארה"ב/ישראל בדצמבר 2008) ובנוסף למתקפה הישראלית על המשט ביוני האחרון במים בינלאומיים, בה תשעה אנשים נרצחו.

רק בחברה עם אינדוקטרינציה עמוקה ניתן לשמוע על כך ולא לצחוק בלעג. נניח בצד את ההשוואה בין הקסאמים והטרור שארה"ב וישראל מבצעות באופן קבוע, לטיועון אין שמץ של אמינות מסיבה פשוטה: ישראל וארה"ב יודעות בדיוק כיצד לעצור את הרקטות- באמצעי שלום. ביוני 2008, ישראל הסכימה להפסקת האש עם חמאס. ישראל לא לגמרי מימשה אותה- הם היו אמורים לפתוח את הגבולות ולא עשו זאת- אך חמאס כן מימש אותה. אפשר למצוא זאת באתר הישראלי

אהבתם? צרו איתנו קשר

דוא"ל - ispaunity@gmail.com

בלוג - www.unityispa.wordpress.com או סרקו את הקוד:

חפשו אותנו בפייסבוק

מספר עותקים - 500 גליונים

© Copyleft העיתון ללא זכויות יוצרים

שכפול והפצה מומלצים